

A Népszabadság sajtómunkásai tökélyre fejlesztették a zsurnalizmusnak azt a válfaját, amely arról szól, hogy az újságíró úgy válogatja, találja és ferdíti a tényeket, hogy a kész sajtótermék a valóságot épp olyanak mutassa be, amilyenek azt a lap mögött álló politikai erők láttatni kívánják. Emiatt a lapból akár jóslani is lehet.

A virtuális Kádár-kolbász

Miután a legnépszerűbb május 2-i számában megjelent *Eörsi István* A fasizmus mint lelki igény című cikke, lapunk e rovatában adtam hangot gyanúmnak, miszerint a fasisztázásdömping célja erkölcsi-

leg jó előre igazoltta tenni azt, ha majd a rendőrséggel veretik szét a kormányellenes demonstrációkat.

Alig két hónap elteltével be is teljesedett sejtésünk. Csakhogy a televíziós híradások láttán még a július 4-i tüntetés céljaival egyet nem értők számára is felsejlik, hogy a kékre-zöldre vert karú néni-kék aligha azonosak az *Eörsi* által vizionált náci keretlegényekkel. Ennek az ellenkezőjéről kell most meggyőzni a Népszabadság-olvasókat, így a lap sajtómunkásai hamarosan neki is láttak, hogy a Lamperth-fiúk után ők is rúgiának néhányat a szétvert tüntetőkből. Aki fellapozta a Népszabadság augusztus 3-i számát, már a 7. oldalon közzétett *Martonyi Jánossal* készült beszélgetésből is megsejtette, hogy a lap számára még mindig téma a július 4-i tüntetés. Az interjú szerzője a beszélgetés logikájára fittyet hányva többször visszatért az Erzsébet hídi tüntetésre, „randalírozó hídembereket” emleget.

Ám ez csak a „bemelegítés”, hogy aztán a 24. oldalon egy másik sajtómunkás végre istenesen megtáncoltassa a virtuális Kádár-kolbászt a tüntetőkön. A Ne vidd bele magad! című cikk bevezetése

sem hagy kétséget afelől, mennyire kiegyensúlyozott a készenléti rendőrökről készített riport. A szerző szerint „semmit sem tudunk azokról, akik élő láncban, pajzs mögül néztek farkasszemet a tömeggel, és hallgatták az üvöltözést: »Ávóskölyök, k...a anyád!«, »Fasiszták!«, »Gyilkosok!«”. Megtudjuk, hogy a BRFK eleinte nem akarta engedélyezni, hogy nyilatkozzanak a készenlétek, mint a szerző ironikusan megjegyzi, bizonyára azért, mert úgy hitték, a Népszabadság „elégítettelt akar venni” fotósának véresre veréséért. Erről szó sincs, hiszen Népszabadságéknál még saját munkatársuk is csupán járulékos veszteségnek számít, ha jobboldali tüntetésen verik agyba-főbe a rohamsisakosok. A riportot olvasva már-már azt hinné az olvasó, hogy július 4-én a nép agyabugyálta el a rendőröket, akiket azért is sajnálni kell, mert némelyikük csak később utazhatott szabadságra, ráadásul szegény újoncok „sápadtan vonultak a Kossuth térre”. Azokról, akik virágot próbáltak átadni a csatárláncba sorakozott rohamsisakosoknak, árva szó sem esik. A riportban kivétel nélkül olyan rendőrök szólalnak meg, akik szerint a tüntetők „gyerekesen viselkedtek”, s akik a demonstrációt a legendyebb esetben is „hülyeségnek” tartják. Mindez kétféleképpen magyarázható: 1. a készenléti rendőröknél a pártállás is része a felvételi kritériumoknak; 2. a Népszabadság a valóságnak ismét csak azt a szeletét mutatja be, amelynek bemutatása a mögötte állók érdekében áll.

Az újságíró arról sem tesz említést, hogy a belügyminiszter a tüntetést követően bejelentette egy önálló, „közterületi rendezvények biztosítására” szánt rendőri egység létrehozásának tervét, majd csaknem egymilliárd forintnyi „rendkívüli összeget” utalt át a rendőrségnek. Ezért kénytelenek vagyunk azt hinni, hogy ez újabb lépés volt az MSZP elődpártjait évtizedekig szolgáló rendőrállam kiépítésének útján. Alig várjuk, hogy a Népszabadság elmagyarázza: mindez nem egyéb, mint a beférgt demokráciacsomag első intézkedése.